

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญยิ่งของมนุษย์ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ประเทศไทยมีศิลปวัฒนธรรมที่เจริญรุ่งเรือง มีภาษาใช้ทั้งในการพูด การอ่านและการเขียนซึ่งเป็นปัจจัยที่ช่วยหล่อหลอมให้ชนในชาติอยู่ร่วมกันเป็นปึกแผ่นมั่นคงตลอดมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงมีพระราชดำริในที่ประชุมของชุมนุมภาษาไทยคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2539: 7-8) ถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ว่า

...ภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือเป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเองซึ่งต้องหวงแหน ประเทศใกล้เคียงของเราหลายประเทศมีภาษาของตนเอง แต่ว่าเขาก็ไม่แข็งแรง เขาต้องพยายามหาหนทางที่จะสร้างภาษาของตนเองไว้ให้มั่นคง เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาลจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้...

ภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นเครื่องมือในการรวบรวมความรู้และประสบการณ์จากอดีต และเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวิชาการให้แก่ประชาชนในชาติได้มีความรู้เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต สุจิต เพ็ชรขอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์ (2538: 3) กล่าวว่า

ภาษาไทยเป็นปัจจัยในอันที่จะศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาการ
ทุกแขนง แม้มีตำราเป็นภาษาต่างประเทศมากมาย แต่การที่จะ
ศึกษาให้เข้าใจลึกซึ้งแล้ว ในหมู่คนไทยคงไม่มีอะไรดีไปกว่า
การที่ได้ศึกษาโดยการฟังหรืออ่านภาษาไทย

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีความสำคัญดังที่กล่าวมา ก็เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้
เป็นมรดกล้ำค่าของประเทศไทยและเป็นแกนสำคัญในความเจริญก้าวหน้าของประเทศ ดังนั้น
กระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่จัดการศึกษาให้แก่เยาวชนของชาติจึงได้ตระหนัก
ถึงความสำคัญของภาษาไทยจึงได้กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรทุกระดับชั้น
สำหรับหลักสูตรวิชาภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับ
ปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้กำหนดจุดประสงค์ไว้กล่าวโดยสรุปได้ว่า เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความ
สามารถและมีทักษะในการใช้ภาษาทั้ง 4 ด้านคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน
อันจะเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
ตลอดจนเกิดความรักภูมิใจในความเป็นไทย

ทักษะทางภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่านและเขียนนั้น ทักษะการเขียนเป็น
ทักษะที่มีความสำคัญและต้องใช้เวลาฝึกฝนมากกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะการเขียนเป็นศิลปะในการ
สื่อสารความรู้ ความคิดและความรู้สึกไปยังผู้อ่านซึ่งต้องใช้ความสามารถเป็นอย่างมากจึงจะ
สามารถสื่อสารความรู้ ความคิด และความรู้อื่นต่าง ๆ ให้ถึงผู้รับได้อย่างมีประสิทธิภาพ สนิท
สัดโขภาส (2538: 172) กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนกว่าทักษะอื่น ๆ
เพราะนักเรียนจะเขียนได้ดีนั้นจะต้องเป็นบุคคลที่ฟังมาก
อ่านมาก มีความรู้และประสบการณ์กว้างขวาง พร้อมทั้ง
ยังสามารถเลือกใช้ข้อความเรียบเรียงเป็นภาษาเขียนได้
ถูกต้องสละสลวยและทักษะการเขียนจะเกิดในตัวบุคคล
ใดได้นั้นจะต้องใช้เวลาในการฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมออีกด้วย

สมิท คังทรี (2529:118) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ 9 ประการดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิดและความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญของมนุษย์
3. เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารในอคิด ปัจจุบันและอนาคต
4. เป็นเครื่องมือใช้แสดงความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ

เป็นต้น

5. เป็นเครื่องมือสำหรับทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดทางด้านสติปัญญาของมนุษย์
6. เป็นสื่อที่ช่วยเผยแพร่กระจายความรู้ ความคิดให้กว้างไกลและรวดเร็ว
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิดและความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบันและอนาคต
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

เอส สกริบบเนอร์และเอ็ม โคล (S.Scribner and M.Cole, 1987: 448) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า

การเขียนมีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เพราะการเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ และการเขียนยังถือเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการถ่ายทอดวัฒนธรรมเพื่อให้สังคมดำรงอยู่ได้

การเขียนจึงมีความสำคัญในชีวิตประจำวันของคนเราทุกเพศทุกวัย การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง โดยผ่านกระบวนการคิดก่อนแล้วจึงเรียบเรียงเป็นภาษาเขียน ผู้ที่มีทักษะการเขียนดีสามารถนำไปประกอบอาชีพส่วนตัวได้หลายอาชีพ เช่น เป็นนักเขียน นักประพันธ์ นักวิชาการ นักประวัติศาสตร์ ฯลฯ นอกจากนี้การเขียนยังเป็นประโยชน์สำหรับผู้ทุกวัยสามารถใช้ระบายความในใจของตนเองได้ รวมทั้งผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ก็สามารถสร้างจินตนาการของตนโดยใช้ภาษาเขียนเป็นสื่อและผู้ที่มีความรู้ความสามารถก็ย่อมถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ที่ตนมีอยู่ลงในการเขียนอันเป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือเพื่อนมนุษย์รุ่นต่อไป

มนุษย์จากกลุ่มหนึ่งถ่ายทอดวัฒนธรรม แนวความคิดของคน ไปสู่มนุษย์อีกกลุ่มหนึ่งได้โดยอาศัยการเขียน เพราะการเขียนมีความคงทนถาวรและใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ดี และภาษาเขียนยังเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่บ่งบอกถึงความเป็นวัฒนธรรมและอารยธรรมของชาตินั้น ดังนั้นในการเขียนที่จะให้ผู้อ่านและผู้เขียนสามารถสื่อสารได้ตรงกันจึงขึ้นอยู่กับว่าผู้เขียนนี้มีความสามารถในการเขียนมากน้อยเพียงใดที่จะผลิตงานเขียนของคนให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

ความสามารถในการเขียนเป็นความสามารถในการเรียบเรียงข้อความได้อย่างเป็นระบบ โดยใช้ความรู้ ความคิด ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนได้ตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งผู้ที่มีความสามารถในการเขียนจะต้องอ่านมาก ฟังมาก และฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอจึงทำให้เกิดความสามารถในการเขียน ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2531:8) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า

การที่ผู้เขียนจะเขียนเรื่องราวใดๆก็ตาม ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ลึกซึ้งนึกคิดเป็นประการแรก ความคิดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดไม่ว่าในการเขียนประเภทใด ก่อนที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนสิ่งใดให้ใครอ่านได้ก็ต้องคิดให้แจ่มแจ้งเสียก่อนแล้วจึงเลือกถ้อยคำใช้ให้ได้ความหมายที่ต้องการ

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V.White, 1980: 6) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนสรุปได้ว่าเป็นความสามารถในการสร้างและเรียบเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ วอเตอร์ ที แพตต์ดี (Water T. Patty, 1985:182) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนสรุปได้ว่า ความสามารถทางการเขียนคือความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยงจัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

สำหรับการสอนทักษะการเขียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หลักสูตรวิชาภาษาไทย ได้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับประเภทของการเขียนไว้หลายประเภท เช่น การเขียน เรียงความ ข้อความ จดหมาย การจดบันทึก การเขียนข้อความสั้น ๆ การเขียนประกาศ คำขวัญ คำโฆษณา และอื่น ๆ ซึ่งการเขียนแต่ละประเภทนั้นมีระดับความยากง่ายและลักษณะเฉพาะของการเขียนประเภทนั้น ๆ แตกต่างกันไป โดยในแต่ละระดับชั้นได้กำหนดประเภทของการเขียนไว้ในคำอธิบายรายวิชาดังนี้

ท 101 ท 102

เขียนคัดลอกข้อความ เขียนตามคำบอก จดบันทึก เรียงความ ข้อความ ขยายความ เขียนจดหมาย กรอกแบบฟอร์ม แต่งคำประพันธ์ เขียนได้ถูกต้อง ชัดเจนตรงตามจุดประสงค์

ท 203 ท 204

เขียนแสดงเหตุผล แสดงความคิดเห็น เขียนข้อความ เรียงความ จดหมาย ประกาศ แต่งคำประพันธ์ การใช้ เครื่องหมายวรรคตอน เขียนได้ชัดเจน ถูกต้องเหมาะสม ตรงตามจุดประสงค์

ท 305 ท 306

เขียนรายงาน เล่าเรื่อง เรียงความ ข้อความ จดหมายติดต่อกิจธุระ จดหมายเปิดผนึกผ่านสื่อมวลชน โทรเลข ประกาศ คำเชิญชวน เขียนได้ชัดเจนถูกต้อง เหมาะสมตรงตามจุดประสงค์ สามารถแสดงออกทางด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์

จากคำอธิบายรายวิชาทั้ง 3 ระดับชั้นจะเห็นได้ว่า หลักสูตรให้ความสำคัญต่อทักษะการเขียนไว้อย่างต่อเนื่อง โดยเริ่มจากระดับที่ง่ายสู่ระดับที่ยากขึ้น สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คำอธิบายรายวิชาภาษาไทย ท 305 ท 306 กำหนดเนื้อหาการสอนทักษะการเขียนไว้หลายประเภทดังกล่าวข้างต้น โดยเฉพาะการเขียนเรียงความ

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2540-2548 (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ:48) กล่าวว่า นักเรียนเขียนเรียงความไม่ได้ และจากผลการวิจัยของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2529: 12) พบว่า นักเรียนมีปัญหาหลายประการเมื่อจะเริ่มลงมือเขียน เป็นต้นว่าจะเขียนอย่างไรจึงจะสื่อความคิด ความรู้สึก หรือความประสงค์ของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ให้ได้ผลตามที่ต้องการ เนื้อหาของการเขียนแต่ละประเภทก็แตกต่างกันไปตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

เนื้อหาในการเขียนเรียงความนั้นมีหลายประเภท ซึ่งในงานวิจัยนี้จะศึกษาถึงการเขียน 3 ประเภทคือ การเขียนแบบโน้มน้าว การเขียนแบบเปรียบเทียบและการเขียนแบบเล่าเรื่อง เนื่องจากในปัจจุบันนี้จะพบเห็นการเขียนที่มีเนื้อหาโน้มน้าวใจในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น การโฆษณา การหาเสียง การขอร้อง หรือการเขียนคำขวัญก็มีลีลาเป็นไปในทำนองโน้มน้าวใจทั้งสิ้น ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกำลังอยู่ในวัยที่ถูกชักจูงได้ง่าย หากนักเรียนได้ศึกษาถึงเนื้อหาของ การเขียนแต่ละประเภทและสามารถแยกแยะได้ว่า งานเขียนนั้นแฝงเจตนาอย่างไรก็จะทำให้นักเรียนรอดพ้นจากการถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้ และจะเป็นผลคืออย่างซึ่งหากนักเรียนมีความสามารถในการเขียนโน้มน้าวใจให้เกิดการกระทำที่เป็นผลดีต่อส่วนรวม สำหรับการเขียนแบบเปรียบเทียบนั้นเป็นการเขียนที่จัดอยู่ในการเขียนเชิงอธิบาย ซึ่งผู้เขียนต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเพียงพอที่จะสร้างความเข้าใจที่ชัดเจนให้แก่ผู้อ่านได้ การเปรียบเทียบเป็นธรรมชาติของมนุษย์ในการแยกแยะประสบการณ์ในโลก ทำให้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ง่าย ชัดเจนขึ้นโดยเชื่อมโยงกับประสบการณ์ที่มีอยู่แล้ว จึงเป็นงานเขียนที่ฝึกให้นักเรียนมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้กว้างขึ้น ส่วนการเขียนแบบเล่าเรื่องเป็นการเขียนบรรยายเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งอาจเป็นการกระทำ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยแสดงให้เห็นความเคลื่อนไหวหรือพัฒนาการของกิจกรรมหรือของสิ่งที่เล่า ซึ่งตามปกติจะมีการใช้เวลามาเป็นตัวกำหนดเรื่อง ผู้เขียนสามารถเล่าถึงเหตุการณ์หนึ่งว่าเกิดขึ้นหลังจากอีก เหตุการณ์หนึ่งในลักษณะใดและเกิดขึ้นได้อย่างไรจึงเป็นงานเขียนที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักการเรียงลำดับเรื่องราวอย่างเป็นระบบระเบียบและขั้นตอน ซึ่งการเขียนแบบเล่าเรื่องนี้นักเรียนจะพบได้ในรูปแบบของรายงานข่าวจากสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะข่าวในหนังสือพิมพ์จะแสดงให้เห็นถึงการเขียนแบบเล่าเรื่องได้ดี นอกจากนี้ก็จะเป็นเรื่องราวที่บันทึกเป็นประวัติศาสตร์ บันทึกประจำวัน เป็นต้น ส่วนเรื่องราวที่แต่งขึ้นก็จะพบได้โดยทั่วไปในนิทาน เรื่องสั้นและนวนิยายต่าง ๆ

เมื่อประมวลถึงลักษณะและความสำคัญของการเขียนทั้ง 3 ประเภทดังกล่าวมาแล้ว ทอจะสรุปได้ว่าประเภทของการเขียนทั้ง 3 แบบนี้เป็นการเขียนที่จะฝึกให้นักเรียนเป็นคนมี เหตุผล ช่างสังเกต ละเอียด รอบคอบ และมีความคิดที่เป็นระบบระเบียบมากขึ้นซึ่งสิ่งเหล่านี้ เป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเยาวชนไทยที่จะเติบโตเป็นกำลังของชาติต่อไป ดังนั้นในฐานะที่ ผู้วิจัยเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นผู้หนึ่งจึงมีความสนใจที่จะศึกษา เกี่ยวกับความรู้และความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ว่ามีความรู้และความสามารถ ในการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ประเภทนี้มากหรือน้อยเพียงใด แต่ผู้วิจัยได้สนใจศึกษาเฉพาะ นักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาเท่านั้น แต่ยังได้สนใจที่จะศึกษานักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งใช้หลักสูตรภาษาไทยฉบับเดียวกันคือ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ว่านักเรียนใน สังกัดทั้ง 2 หน่วยงานนี้มีความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบ และแบบเล่าเรื่อง แตกต่างกันหรือไม่ เพื่อที่จะได้เป็นแนวทางให้ครูผู้สอน ภาษาไทยได้ตระหนักถึงความรู้ ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นอันจะนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพของการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งใน โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและสังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชนใน โอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบ และแบบเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบ และแบบเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน

สมมุติฐานของการวิจัย

จอร์จ อิงเกลฮาร์ด จูเนียร์ และคณะ (George Engelhard, Jr. et al., 1992: 315-336) ได้ศึกษาถึงประเภทของรูปแบบในการเขียนเรื่องที่มีต่อคุณภาพการเขียนของนักเรียน โดยศึกษากับนักเรียนเกรด 8 ที่เข้าสอบการประเมินผลการเขียนที่รัฐจอร์เจีย ในปี ค.ศ. 1989 จำนวน 125 คน และปี ค.ศ. 1990 จำนวน 756 คน ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบของเรื่องเป็นสิ่งที่ใช้ทำนายถึงคุณภาพของการเขียนได้ดีและพบว่านักเรียนสามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดในการเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative) ส่วนการเขียนแบบบรรยาย (Descriptive) และการเขียนแบบโน้มน้าว (Persuasive) นักเรียนทำคะแนนได้รองลงไปตามลำดับ

จูไรต์นีย์ วรณแข็ง (2532: บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าในโรงเรียนเอกชน

ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. ความรู้ในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน
2. ความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาและในโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบ ไน้มน้ำว แบบเปรียบเทียบ และแบบเล่าเรื่อง

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล และในโรงเรียนเอกชน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การเขียนแบบไน้มน้ำว หมายถึง การเขียนที่มีเนื้อเรื่อง ชักชวนให้ผู้อ่านคล้อยตาม ความคิดหรือความเชื่อของผู้เขียน โดยที่ผู้เขียนพยายามหาเหตุผลสนับสนุนความคิดของตนให้ มีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากที่สุด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านเปลี่ยนใจเปลี่ยนความรู้สึกให้ผู้อ่าน เลิกตั้งความคิด ความเชื่อที่มีอยู่เดิมและมายอมรับความคิดตามที่ผู้เขียนเสนอ หรือการให้ผู้อ่าน ตระหนักถึงวิธีแก้ปัญหาตามที่ผู้เขียนเสนอ โดยมีขั้นตอนการเขียนดังนี้

- 1.1 เสนอความคิดของเรื่อง
- 1.2 แสดงเหตุผลสนับสนุนรายละเอียดของเรื่อง
- 1.3 ยกตัวอย่างประกอบเหตุผล
- 1.4 เฝ้าให้ผู้อ่านเกิดความปรารถนาที่จะกระทำตาม
- 1.5 สรุปทิ้งท้ายโดยเรียกร้องให้เกิดการกระทำ

2. การเขียนแบบเปรียบเทียบ หมายถึง การเขียนเนื้อเรื่องที่ผู้เขียนเสนอการเปรียบเทียบ ความเหมือนหรือความแตกต่าง หรืออาจจะเป็นความเหมือนหรือความแตกต่างในเวลาเดียวกันก็ได้ โดยที่ผู้เขียนจะยึดประสมการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นหลัก แล้วนำสิ่งใหม่หรือประสมการณ์ใหม่ มาเทียบให้เห็นความเหมือนหรือความแตกต่าง การวิจัยฉบับนี้มีได้เน้นถึงการเขียนโดยใช้ อุปมาอุปไมย แต่จะเน้นทางด้านกาขภาพที่มองเห็นได้อย่างชัดเจน โดยมีขั้นตอนการเขียนดังนี้

2.1 กล่าวถึงลักษณะของสิ่งของหรือวัตถุ เหตุการณ์ ฯลฯ ที่จะนำมาเปรียบเทียบกันนั้นให้เข้าใจชัดเจน

2.2 กำหนดประเด็น หรือจัดลำดับประเด็นที่จะเปรียบเทียบ

2.3 นำลำดับประเด็นที่จะเปรียบเทียบมาเรียบเรียงเสนอเป็นรายละเอียดต่อไป

3. การเขียนแบบเล่าเรื่อง หมายถึง การเขียนถ่ายทอดความรู้หรือประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนประสบมาเองหรือได้ขึ้นใครเล่าแล้วนำมาเขียนเล่าต่อ หรืออาจเป็นการเขียนเล่าเรื่องจากจินตนาการของตนเองและของผู้อื่นก็ได้ ในการเขียนเล่าเรื่องมีลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 มีการนำเรื่อง กล่าวถึงความ เป็นไปของเรื่อง บ่งบอกถึงตัวบุคคล สถานที่หรือเวลา

3.2 มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง

3.3 แสดงปมปัญหาของเรื่อง

3.4 แสดงการคลี่คลายของเรื่องหรือการแก้ปมปัญหา

3.5 อาจให้คติพจน์หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

4. ความรู้ในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบ และแบบเล่าเรื่อง หมายถึง การที่ผู้เขียนมีความรู้ในการเลือกใช้คำ ความหมายของคำ ส่วนวนโวหาร สุภาษิต และคำพังเพย ให้เหมาะสมกับลักษณะของการเขียนทั้ง 3 แบบดังกล่าวข้างต้น โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความรู้ในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบ และแบบเล่าเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. ความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบ และแบบเล่าเรื่อง หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยในการเขียนความเรียงทั้ง 3 รูปแบบ โดยแสดงถึงความรู้และความคิด การใช้ถ้อยคำสำนวน การขยายความ การลำดับความและความมีเอกภาพของเรื่องในแต่ละประเภทโดยที่ผู้เขียนจะต้องเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะของการเขียนแต่ละประเภทนั้นด้วย เพื่อถ่ายทอดให้ผู้อ่านเข้าใจตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน โดยพิจารณาจากคะแนนที่นักเรียนได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบ และแบบเล่าเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งพิจารณาดมองค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ภาษา การใช้รูปประโยคและกลไกในการเขียน

6. โรงเรียนรัฐบาล หมายถึง โรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

7. โรงเรียนเอกชน หมายถึง โรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

8. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในการปรับปรุงการสอนด้านทักษะการเขียนแบบต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบอื่น ๆ ต่อไป
3. เป็นแนวทางในการทำวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย